

GORICA

(Večerno izdanje.)

Uredništvo in upravnništvo se nahajata v „Narodni tiskarni“, ulica Velturini h. št. 9.

Dopise je nasloviti na uredništvo, oglase in naročnino pa na upravnništvo „Gorice“. Oglasi se računijo po petih vrstah in sicer ako se tiskajo 1-krat po 12 vin., 2-krat po 10 vin., 3-krat po 8 vin. Ako se večkrat tiskajo, računijo se po pogodbi.

Izdajatelj in odgovorni urednik Josip Marušič.

Tiska „Narodna tiskarna“ (odgov. J. Marušič).

Govor

g. cand. iur. Bogumila Vošnjaka na javnem shodu akad. društva „Adrija“ dne 21. t. m.

(Dalje.)

Kako mora biti razmerje med slovenskimi stariši in nemškimi profesorji na nemški gimnaziji? Kolikokrat bi morali stariši popraševati, kako napredujejo njih sinovi. Ako so z dežele, gotovo ne razumejo nemško in čisto nemogoče jim je se pogovarjati z učitelji o vseh svojih sinov. Drugodi je običajno, da si stariši z učitelji dopisujejo. Kako je pa to pri nas mogoče, kjer so učne moči večinoma tuje narodnosti? Statistika nepobitno dokazuje, da pada največ slovenskih dijakov na nemških gimnazijah. Nevspehi so največji na srednjih šolah na Slovenskem. Ali je slovenski dijak tako top in neumen, da mu učenje ne gre od rok? Jasno je kakor beli dan — to ni samo mnenje poštenih Nemcev, ampak tudi zagriženih nemških profesorjev, da slovenski dijak visoko nadkriljuje nemškega, kar se tiče nadarjenosti in pridnosti. Pravi vzrok teh žalostnih neuspehov je nemški podučni jezik in učne moči. Ali naj Vam navajam statistične številke, ki dokazujejo, kako kričeči so neuspehi na naših srednjih učnih zavodih? Ne dozdeva se mi potrebno. Statistika je namreč taka veda, da je prav koristna onemu, ki ne zapira oči, ampak hoče videti resnico. Nepotrebna je pa ljudem, ki resnice nočejo videti, in taki ljudje so Nemci in vlada. (Aplavz.)

Gmotna škoda, ki jo povzroča goriški zavod, je velikanska za slovenski del dežele. Kolikrat se dogaja, da dijak obiskuje nekoliko šol in da je potem prisiljen pretrgati svoj študij. Kaj naj oče potem počne, kam ga naj da? Denar je izgubljen, čas izgubljen, kmetija mnogokrat radi dijaka zadolžena. Ako bi pa dijak svoje šole dovršil, podpiral bi lahko potem svojega očeta, pomagal bi mu plačevati dolgove in poboljšati gospodarstvo. Izprijen študent je pa samo veliko breme za očeta.

Zelo važno za slovenske dijake v Gorici bi bila dijaška kuhinja, v kateri bi dobivali revni dijaki tečno in zdravo hrano. Pomanjkanje take dijaške

kuhinje je velik nedostatek, ki se brdiko maščuje na zdravju in učnih uspehih dijakov. Osnovanje take kuhinje bi bilo velikega pomena za goriški naraščaj. „Adrija“ si je stavila nalogo, ščititi gmotne interese goriških visokošolcev; ali ne bi mogla na podobnem polju storiti nekaj blagega in dobrega? Prigovarjala naj bi odločilnim osebam, da bi se lotile take prepotrebne dijaške kuhinje. —

Nasprotniki naši očitajo Slovincem, da niso vredni svojih srednjih in visokih šol. Slovenci po njih mnenju nimajo pravice do višje izobrazbe. Pol stoletja je preteklo od našega preroda do danes in koliko učenjakov je dal slovenski narod znanosti. Slovenec Miklošič je položil temelj slovanskemu jezikoslovju, on je kralj vseh slavistov. Pleteršnikov slovar je mojstersko delo, in ruski slavisti trdijo, da nima nobeden drug slovanski narod tako izbornega slovarja, niti sami Rusi ne. Izdaja slov. narodnih pesnij je svoje vrste unicum, kakor je trdil jeden najimenitnejših ruskih znanstvenih časopisov. Med drugimi Slovani je razširjeno mnenje, da je vsako znanstveno delo, katero napiše kak Slovenec, plod čistega znanstvenega duha. Ako pomislimo, v kakih žalostnih razmerah živi slovenski narod, kake ovire se stavljajo pri nas razvitku ved in znanosti, čuditi se moramo skoraj nad uspehih slovenskih učenjakov. Najumnejšim in najspobnejšim slovenskim duhovom so pravzaprav peruti odrezani. Kako visoko bi poleteli na krilih svojega duha, ako bi bili sinovi velikega naroda. Ko je bila na Dunaju letos prva slovenska umetniška razstava, niso se mogli Dunajčani, po svojem okusu najrazvrajenejše občinstvo, dovolj načuditi, kako da doslej sploh niso nič vedeli o naši novi slovenski umetnosti; bilo je vse presenečeno. Le najostudnejša nemška zagriženost nam more odrekati pravice do vsega tega, kar daje možnost si pridobiti večjo izobrazbo. Slovenski učenjaki in umetniki so in bodo še dokazali, da smemo samozavestno vstopiti v krog drugih kulturnih narodov. (Bravo!)

Kedar so še zahtevali Slovenci ali Čehi kako srednje šole, vsegdar so Nemci zagnali strašen krik in vik. Ko je šlo za

nego kot bratranec črnogorskega kneza s fantastičnim naslovom: duka di Meduna, vojvoda medunskega. Tu so ga častili, kakor je bilo primerno njegovemu visokemu stanu. Pri ruskem poslaniku je izposodil zelo veliko svoto in — izginil.

Tu je začela neprestana pustolovska epopeja po raznih veselih krajih srednje Evrope. Bila je to divna epopeja, obilno izprepletana z zvijačnimi prigodki in čudnimi naključji; ali mahoma je končalo z glupim finančnim polomom za ruletno mizo v Baden-Badenu. Naposled je prišlo na dan njegovo samozvanstvo, pa tudi razni dogodki po mnogih mestih. In trebalo se je brzo skriti z obzorja civilizovane Evrope; kajti bil je že zaznamovan po vseh glavnih mestih.

L. 1867 se mu je posrečilo, da se je prikradel — s pomočjo neke žensčine — do črnogorske meje. Tu se je spreminil visokoleteči blesteči pustolovec v navadnega klatača brez krova, misleč, da najde miren sprejem. Ali tu ga je čakal poslednji udarec. Jedva je bil dospel v Kotor, izvedel je, da je došla vest o njegovem samozvanstvu tudi do črnogor-

celjsko gimnazijo, zdelo se je skoraj, da je usoda vsega tevtonstva odvisna od tega skromnega zavoda ob Savinji. Ker se Nemci tako silno protivijo vsaki slovenski gimnaziji, mora si pač vsak nepristranski človek misliti, da so avstrijski Nemci že čisto dogospodarili. Nemški narod, narod mislecev, ki hoče biti prvi narod sveta, se boji nekoliko izstradanih slovenskih šolarjev in dijakov. Dvojno je mogoče: Ali so Nemci zajci, ali so že tako slabi, da se morajo bati vsakega slovanskega gimnazija. (Zajci so!) (Konec pride.)

Dopisi.

Iz Gorice. — („Sočin“ kritika s srednješolskega petja redivivus.) (Nadaljevanje.) — V zadnjem dopisu sem povedal, kako se je „Soča“ zadržala na č. g. župnika Kokošarja. Ako zasluži tako surovo objedanje ime kritike, naj čitatelj sam sodi. Jedro vsega ni drugega nego nizke in puhle pretnje. A taki so gg. „Sočani“, ko govorijo „skozi okno“; za kulisami so pa čisto krotki in pohlevni ter znajo tudi lepo prositi. Pri zadnjem koncertu njih pevskega društva n. pr. je društveni predsednik med poslušalci navzočega g. župnika kar obsipal s prošnjami, naj napiše kako kritiko o petju. In zdaj naj mi g. Komel pove, kdo ima prav, on ali njegov šef?

S tem bi bil moj odgovor na „Sočino“ „kritiko“ dovršen, ali glasb. pismouki „Sočini“ hočejo poskusiti svojo srečo tudi v odgovarjanju, in jaz jim seveda nočem kratiiti tega veselja. Zdi se pa, da jim leži bolj na srcu gradivo dopisov „iz goriške okolice“ nego snov svojih dopisov, zato skočijo že kar v prvem stavku na polje mojega tovariša. In to ponavljajo zaporedoma, a jaz jih ne bom sledil. Hočem pa vzlic temu kar prvi stavek visoko pribiti, ker že prvi stavek jasno kaže, v kakovem znamenju hočejo gg. odgovarjati. Jaz sem v uvodu prvega dopisa pisal, da bi „Sočina“ kritika, ali bolje rečeno: šušmarija ne zaslužila odgovora, ako bi ne tičala za njo grda zloraba javnega časnika v čisto zasebne, nečedne, kruhoborske namene. „Soča“ pa ves ta

moj odvisnik (ako bi ne tičala....) od glavnega stavka odtrže ter postavi na njegovo mesto svoj vzklík: „in vendar odgovarja“. To je očitno zlobno zavijanje, ali pošteno ni. S takim igranjem z besedami dokaže labko „Soča“, da ni solnea in zvezd na nebu. Tako zavijanje ni drugega nego prešturirana, lokava laž, preračunjena na možnost, da čitalec ni čital nasprotnega dopisa, ali pa ga je že pozabil. Jaz sem z omenjenim odvisnim stavkom hotel kazati, da je bil glavni namen moje naloge dokazati, zakaj je bila „kritika“ pisana, ter s tem tudi lajike prepričati tega, k čemur je veččaku zadostno stvarno zavračanje. Jaz sem svojo nalogo obojestransko dognal ter s tem izpodbil tla „Sočini“ insinuciji, da bi bila „Gorica“ sprejela v svoje predele popolnoma neosnovane napade na popolnoma nedolžno osebo.

Blagovoljnega čitalca, nadaljujé, opozarjam na ta-le „Sočin“ stavek: „Namen kritike ni bil ta, da bi jo bralo nerazsodno občinstvo, ki pikantnim grajam rado veruje (kakor sam piše „Goričan glasbenik“), pač pa je povedana neprikrita in neolepšana resnica, ker drugače bi menilo občinstvo, da je vse v redu, kar se tiče srednješolskega petja, če časniki molče.“ — To je taka kolobocija, tak nezmisel, da bi ga niti kakov ljudskošolski učenec ne zapisal. V začetku stavka pravi „Soča“, da ni bil namen kritike, da bi jo bralo nerazsodno občinstvo; vsakdo bi pričakoval, da pa pove, komu je bila kritika namenjena. O kaj še! Sredi stavka že pozabi, kar je ravnokar rekla, in v drugi polovici sama trdi, kar je v prvi zanikala, namreč, da je morala povedati občinstvu resnico (!), ker drugače bi menilo, da je vse v redu, kar se tiče srednješol. petja. Čudno, morala? Kdo jo je pa silil? „Soča“ izhaja pač že 34 let in še le letos je „morala“ to povedati? In drugi časniki v mestu? Kako to, da se oni doslej še niso zavledli te „Sočine“ dolžnosti, da bi tudi oni „morali“? In ali je vodil g. jezuitski župnik srednješol. petje? Enako stališče kot petje ima tudi telovadba in risanje. Zakaj si ne gre „Soča“ ogledat mladinskih iger na Rojce? Zakaj si ne da pokazati od mladine, o kateri se hvali, da jo „hodi opozarjat“ o pouku, risalnih

dunsko vojvodstvo?“ vpraša ga že ne več tako strogo.

„Nisem ga še vzel, gospodar. Ali zaklel sem se, da pridobim z vojsko od Turkov medunsko trdnjavo“. Življenje dam, a pridobim ti jo...“

„In o tem si tako prepričan, da si nazval samega sebe medunskega vojvodo še predno si jo vzel!“

„Latinci so me blagoslovili za to“, lagal je Rado predržno.

„Pa trideset tisoč tolarjev, ki si jih izposodil v Berlinu na ruskem poslaništvu?“ nadaljuje knez, jedva držeč se resno.

„Bil sem tako bedast, da sem jih vrnil, ko sem priigrnal na hamburški ruletki (igralnici) odvrne Rado s tužnim obžalovanjem.

Ta homerični prizor je zelo razveselil kneza.

„Nu, ti, duka, boš premišljeval pri meni na samem — šest mesecev ob vsem tem“; tako je razsodil knez.

Klativitez je izlezel še dober kup.

*) Na črnogorski meji od strani mesta Skutari; zdaj spada k Črnigori.

LISTEK.

Med gorskimi orli.

Povest iz časa hercegovskega ustanka.

Ruski: Peter Petrov.

(Dalje.)

V Parizu se je odkrilo široko in blesteče poprišče za vsprejemljivega Črnogorca. Zaradi princesinje je dobil mahoma vstop v višje kroge, in obračal na se splošno pozornost itd. Ali to blesteče življenje se je končalo za tri leta s hudim škandalom: princesinja sama ga je obdolžila, da jej je vzel briljante ter jih zamenil s ponarejenimi. Brezobzirnega Črnogorca so zaprli. Stvar se je zamotala, ker je lokavi Rado na sodnji osuknil stvar tako, češ, da ga ljubosumna kneginja obrekuje iz maščevanja. Za zagovornika si je izbral znanega Julija Favra, ki je navadno izgubil pravdo. Ali do sodnijske razsodbe ni prišlo — menda vsled prošnje tožnice same — in vse je končalo s tem, da so ga izgnali iz Francije. Kje in kod se je potepal dve leti, ni znano. Kar se pojavi v Nemčiji, v Berlinu; ali zdaj ne kot Rado Belopavlič

izdelkov? Zakaj, ji povem jaz: 1. ker sta dotična učitelja pri „Soči“ tako zapisana, kakor je bil še pred nedavnim časom učitelj petja, in takrat je bil v očeh „Soče“ veleveden in velezmožen, in 2. ker nista g. Komelu na poti.

Kar se tiče opozarjanja o slabem pouku po učencih, pa se lahko ve, kako stvar stoji. So pač ti „učenci“ na „Sočinem“ papirju, kakor so bili pred tremi leti oni „abiturijentje“. Kdo pa naj se zanese na „Sočo“, da ne laže, ko si mora pomagati v sili iz zagate, če laže celo takrat, ko ni siljena, kakor pri Komelovem izpitu.

Kako prav sem imel, da sem imenoval „Sočino kritiko iz trte izvito, mi priznava indirektno sedaj celo „Soča“ sama s temi-le besedami: „Kar je rečeno v kritiki v „Soči“ o zmogljivostih učiteljev petja na gimn. in realki, bodi popravljen v toliko, da so mogoče omenjeni učitelji res zmogljivi, da pa nočejo ali pa ne morejo pokazati teh zmogljivosti. Kar se tiče glasbe, je in ostane najboljši sodnik uho in dober okus“. — A tako? Gg. torej popravljajo, t. j. požirajo, kar so izbljuvali. Ni ravno lepo tako delo, častno tudi ne in moško tudi ne. Uvideli so pa sami, da je strast slaba svetovalka. Slabo uslugo so napravili „Soči“, ki se je s tolikim ognjem zakadila v „nezmožne“ učitelje, zdaj pa mora retirirati. Učitelji so torej zmogljivi, dobro! Da hočejo tudi „te zmogljivosti pokazati“, kažejo fakta, katera sem navedel; ostane torej le še možnost, da ne morejo „teh zmogljivosti pokazati“. Ta možnost pa izvira iz razmer, katere leže zunaj delokroga učiteljev. Zaradi teh razmer napadati učitelje more le krivičnik, in ker je „Soča“ to delala, je nje kritika krivična, kar imajo ti dopisi ravno dokazati. Tako se je torej vse streljanje iz topov „Sočinih“ na srednješol. petje razpršilo v prazen nič. —

„Kar se tiče glasbe“, ni potreba izgubljati besed, ker se glasba na sred. šolah ne uči. Da bi bil za glasbo „najboljši sodnik uho in dober okus“, je zopet en nov nauk „Sočinih glasbenikov“, katerega pa ostali glasbeniški svet ne priznava; kajti doslej se je še vedno zahtevalo za presojanje glasbe najprej glasbeno izobraženje, ker izvira iz tega še le dober okus, kakor mu je predpogoj dober sluh.

Gg. se čudijo, da sem predbacival g. Komelu, da je šel v Rim poslušati, kako orglajo in pojejo, in vzklikajo: Zakaj se pa hodijo slikarji izobraževati v velika mesta, v galerije? Že, že, nič novega tudi zame. A ti slikarji se tudi česa naučijo, Komel se pa ni, zato je tudi pri izpitu padel. On sicer daje v „Soči“ rad svete učiteljem, naj se držijo šole in pustijo glasbo, sam pa ne vidi, da ne pride v glasbi na zeleno vejo in da bi bil naj-

Sedel je v ječi že drugi mesec, kar pove nekdo knezu, da zna „duka“ napravljati posebno okusno kavo. Privedejo ga na knežji dvorec, in skuhal je res tako okusno kavo, da so ga kar oprostili kazni in postavili za dvornega kavarnika.

„Kaj ali je to državna služba s plačo?“ vprašam radovedno, ker mi niso tačas bile znane črnogorske šege.

„Državna, če hočete; ali kar se tiče plače, je ta zelo uborna: kakih 20 frankov na mesec, ali še manj.“

„Sedem rubljev na mesec!“

„In pri tem še — kot se govori — ob svojem življenju; to je hrani se kakor veš in znaš. In to je tudi delal, pri tem ni potrosil nobene kopejke, in preživel se je s tem, kar je poslal Bog.“

„Ali kako je mogel živeti tako po sle evropskega gospodstva?“

„A kaj za to! Šlo je vendar. Le jedno ga je srdilo in spravljalo v besnost, namreč obleka. Želel je čedne obleke, pa so mu dali kak „civilih“ (dvojtka-nino) z drugih ali tretjih pleč.

(Dalje pride.)

bolje naredil, ako bi bil ostal agronom ali pa uradnik pri „Montu“.

Jaz sem danes odgovarjal v množini „gospodom“, ali čitatelje „Gorice“ bi posilil smeh, ako bi vedeli, kdo je odprl v „Soči“ vrsto odgovorov, kdo predstavlja one „gospode“, in da piše o petju akademik, ki ni v svojem življenju niti toliko pel kot mlad petelin v enem jutru. — G. Komelu svetujem, naj si poišče boljšega pisarja; kajti ta je sprt z logiko in s slovnico in večkrat tudi z nečim drugim.

O Kajetan, o Kajetan!
Ime ti stopa že na dan.

Iz goriške okolice. — (Razvite je zastave „Kat. delavskega društva v Mirnu.“) — Bati se je bilo, da Jupiter, kateri je kazal do petka jako čemeran obraz, prepereči vso slavnost, na katero smo se pripravljali že delj časa, da se je udeležimo. Koliko bolj pa je moral, namreč Jupiter, razburjati priveditelje mirenskega slavja, kateri so se res veliko trudili, da dostojno sprejmejo tuje goste, ki so jih prišli počastiti s svojim posetom, to bo vsak veroval. V nedeljo torej je razvilo „Kat. del. društvo“ svojo zastavo, isto društvo, o katerem se je pisalo, da umira, ali pa celo, da je umrlo, katero pa je pokazalo ob ti priliki, kaj je ono v Mirnu, kako spoštovanje domačinov uživa in kako čislano je pripametnih ljudeh. Kje so bili v nedeljo mirenski socijalci, kje „naprednjaki“, ki so psovali to društvo, da je krmižljevo? Nobeden se ni upal motiti lepe slavnosti. Zbali so se nepregledne množice, zbali so se velikih trum, ki so dohajale celi popoldne v Miren. Tu se je pokazalo, kakšno moč ima Kopač in drugi pri mirenskem ljudstvu. Da, celo na slavnost so prišli nekateri.

Hitro popoldne je začelo v Mirnu vse živo, vsem se je na obrazu bralo veselje in ponosno so korakali Mirenci po svoji vasi hoteč reči: Ne, pri nas ni tako, kakor fingira Miren na zunaj! Nismo socijalni demokratje ali lažiliberanci, ampak trdni in neomahljivi Slovencj, zvesti svojemu rodu in veri svojih pradedov.

Po običajnem sprejemu društev, katerih je bilo še precejšnje število, se je pričela ob 3. uri pop. cerkvena slovesnost, pri kateri je govoril kaj izvrstno znani slovenski krščanski socijalec, g. dr. Krek iz Ljubljane. Ljudstvo, katerega je bila obširna cerkev natlačeno polna, je kar strme poslušalo govor, kajti govornik govoril je res ljudstvu iz srca o delavstvu, o kršč. socijalizmu, o pomenu zastave, katera se je razvila, pod katero naj se vsi Mirenci združijo. — Zastavi je kumovala blagorodna gospa K. Drufvka. Zastava je res krasna in je delo društva za izdelovanje cerkvenih oblek v Rabatišču.

Po cerkveni slovesnosti smo se podali na zelo obširno dvorišče g. Budihne, katero je bilo vse prepleteno z zelenjem, balončki, zastavami, mlaji itd. Ob koncu dvorišča je bil oder, nad katerem je vihal bela zastava, za katero pa je ponosno plapalala kot njena varuhinja naša trobojnica. Slavnost je otvoril društveni predsednik, g. župnik Got. Pavletič kateri je obilno zbrano množico iz vseh slojev (veliko inteligencije je bilo iz mesta več akad. mladine, ljudstvo pa iz bližnje in tudi daljne okolice), kar najpristrčneje pozdravil, in dal besedo g. dr. E. Lampetu iz Ljubljane. Govornik je v lepih potezah naslikal skoro bi rekel suženjstvo delavca-trpina, kateremu se pa ne more drugače odpomoči, kakor se skozi in skozi zdravno strokovno organizacijo. Okle-niti se mora slovenski delavec poštenih voditeljev in ne izkoriščevalcev, kateri imajo méd na jeziku, strup pa v srcu. Delati se mora, pravi govornik, in kdor ne dela, ni vreden, da živi. A kdor dela, mora tudi živeti in sicer pošteno živeti. Naš namen je torej, da slov. delavstvo združimo in mu postavimo vestne voditelje, kateri se bodo združeni borili, da bode slovenski delavec ne samo delal,

ampak tudi dobro jedel. Govorniku, ki je res lepo govoril nad pol ure, so na koncu burno ploskali. — Za g. dr. Lampetom je dobil besedo g. dr. Krek, kateri je bil že pri nastopu burno pozdravljen. Ta pa je v svojem govoru bičal slovenske lažiliberance, kateri se pristevajo k inteligenci. Kakšna inteligenca je to, kaže v najlepši luči njih časopisje. Inteligenca, za psovanje, farbanje, slepljenje in hujskanje slov. ljudstva proti duhovnom. Žalibog, nadaljuje govornik, da ima slov. narod take sinove, ki ga tlačijo in morijo, ki mu hočejo izruti najprej vero, in ako to dosežejo, potem so vse dosegli, kajti človek brez vere je dostopen vsem strasten, se odtuji narodnosti, se spridi in tako pride na rob propasti. Stojmo trdno kakor kraška skala in triglavske pečine na braniku, da si ohrani naš narod svoj jezik in vero. Govorniku je množica burno aplavdirala. — Za njim je govoril še g. Gostinčar iz Ljubljane. Tudi on je navduševal navzoče, naj se oklenejo poštenih voditeljev, naj se oklenejo križa, v katerem je gotova zmaga.

S tem se je zaključila vrsta govornikov. Nato je g. kaplan Podobnik prečital brzojavne in pismene podrave, katerih je več došlo.

Potem se je začela ljudska veselica. Nastopati so začela razna pevska društva, kakor n. pr. mirenski mešani zbor pod vodstvom nauč. g. Vodopiveca, ki je pel prav povoljno; za Mirenci so peli Dornberžanje in Kostanjci, ki so vsi želi burno pohvalo. Potem je nastopila g.čna Pelagija Kampijut (ki se je mnogo trudila za okinčanje zastave), i je deklamovala S. G. „Blagovestnikom“. G.čni deklamovalki je bil poklonjen lep šopek. Za deklamovalko smo videli na odru kolesarja s kolesom, ki je v vezani besedi tožil, kako ga ne morejo nikjer trpeti, a vseeno kako vesel sede na svojega jeklenega konjička in zdrči uživaje pri tem hladen zrak. Deklamator je obudil veliko smeha. Za njim smo videli na odru čevljarja in krojača, ki sta se tudi v vezani besedi grdo prepirala in nazadnje celo stepla, potem pa zopet bratovščino pila. To je bilo smeha. Nazadnje se je vprizorila dolga humoristična igra „Dva soseda“, katera je obudila veliko smeha. Med vsako točko je svirala godba skoro same slovsanske komade.

Zvečer je bila res krasna zabava: Zaporedoma so je vrstilo petje raznih pevskih zborov in sviranje godbe. Slavnost so povelečevali krasni umeteljni ognji. Vsem se je na čelu bralo splošno veselje, ki je vladalo pri celi slavnosti. Pozno v noč smo zapustili Mirence, pri katerih smo užili par krasnih uric.

Tako je končala ta slavnost, ki nam ostane v neizbrisnem spominu na brobudo Mirna. Z zlatimi črkami naj ostane to zapisano v zgodovini Mirna. Da, res, Miren se dviga! Naj vstraja na tej poti, in videl bo, da je prava. Neprijatelji pa naj ropotajo kolikor jim drago.

Vstopnic se je prodalo 1300.

Udeleženec iz okolice.

Politični pregled.

Dr. Körber v Gallolji.

Ministerski predsednik dr. pl. Körber je došel v Krakov 27. t. m. ter je bil na kolodvoru sprejet od oblastnij. Ob 8. in tričetrt popoldne se je podal ministerski predsednik v c. k. okrajno glavarstvo, kjer je vsprejel osobje istega glavarstva ter ravnateljstvo redarstva, nakar si je ogledal razne prostore okrajnega glavarstva. Ob 9. in pol uri je pričel minister sprejemati razne oblastnije in deputacijo mestnega zastopstva, ki jo je vodil mestni predsednik Leo, ki mu je izrazil želje mesta, izlasti potrebo regulacije reke Visle in Rudave ter potrebo gradnje raznih poslopij; opisal mu je tudi neugodni gmotni položaj mesta. Ministerski predsednik se je zahvalil na pozdravu ter izjavil, da je prišel, da se osebno prepriča o stanju stvari, ter je obljubil, da se bo vlada ozirala na potrebe mesta ter da se v kratkem času izpolnijo najnujnejše želje mesta. Na sprejemu uradnikov političnih oblastnij je ministerski predsednik Körber naglašal, da mora biti država vedno pra-

vična. Razlaga zakonov ne sme biti zvi-jačna in zakone ni smeti vporabljeti samovoljno. Časi, ko niso stotine in tisoči podanikov imeli nobene veljave, so minoli. Danes ni smeti nobenega državljana lahkomisljeno uničiti. Ministerski predsednik je tekom popoldne obiskal mnogo oseb. Ob 1. in pol uri popoldne je bil pri predsedniku višjega državnega sodišča Hausnerju obed. Po obedu si je ministerski predsednik v spremstvu namestnika grofa Potockija ogledal znamenitosti mesta.

Slovanske vzporednice v Šleziji.

V petek je imel deželni šolski svet v Šleziji sejo, da zavzame stališče glede vladnega načrta o slovanskih vzporednicah na učiteljskih v Opavi in Tešinu. Deželni šolski svet je odklonil predlog, da naj se ne ustanovijo slov. vzp. na navedenih učiteljskih, kakor tudi posredovalni predlog, da imajo pač Slovani pravico do svojih učiteljskih, a te naj se ne ustanove v Opavi, in Tešinu. Po seji, ki je trajala štiri ure je deželni šolski svet odobril vladni načrt o ustanovitvi slovanskih vzporednic. Te bodo otvorili že letos, meseca septembra. Voditelja slovanskih vzporednic bosta morala občevati z ravnateljema učiteljskih v nemščini.

Novi deželni glavar na Tirolskem.

Dosedanji tirolski deželni glavar grof Brandis je na lastno prošnjo odstavljen. Na njegovo mesto je imenovan državni in deželni poslanec dr. Kathrein.

Izgradil v Djakovu.

Dne 18. avgusta dal je odstraniti finančni podravnatelj Kračevoj v Djakovu neko hrvatsko zastavo, ker ni bilo poleg nje razobešene tudi madjarske zastave. Zaradi tega priredilo je tamonjnje prebivalstvo hude izgrede. Pobilo je šipe na poslopju, v katerem stanuje omenjeni podravnatelj in pomazalo vso hišo z blatom ter klicalo: „Doli s Kračevojem!“

Shod nemadjarske mladine.

V začetku prihodnjega šolskega leta priredi srbska, slovaška, romunska in nemška mladina na Ogerskem shod, da protestuje proti novemu šolskemu zakonu, s katerim skuša vlada pomadjariti nemadjarske narode.

Car za sinove ranjenih in ubitih v vojski.

Ruski car je ob priliki rojstva ruskega prestolonaslednika ustanovil 100 štipendijev za sinove ranjenih in ubitih vojakov v vojski. Denar za te ustanove se potrosi iz carske kabinetne blagajne. Te ustanove podeljene bodo onim sinovom v vojski ranjenih in ubitih vojakov, ki bi hoteli ustopiti v kako vojaško akademijo. Objednem določil je car, da se razdele vsako leto med družine ranjenih in ubitih vojakov obrestni od dveh milijonov rubljev, ki pripadajo k dohodkom carske družine.

Rusko-japonska vojska.

Našim japonofilom, katerih imamo tudi v Gorici vse polno, so se v soboto zvečer zopet žarela lica, ko so dobili v roke večerno izdanje tržaškega židovskega lista „Piccolo“. Tam so namreč zopet čitali, da je Port Artur padel. Čeravno je list previdno opomnil, da vest o padcu Port Artura še ni uradno potrjena, vendar so bili naši japonofili veseli in so komaj pričakovali poročil o vojski, ki jih je prinesel nedeljski „Piccolo“. Ta pa ni bilo več govora o padu Port Artura, pač pa je prinesel „Piccolo“ uradno poročilo ruskega generala Saharova, v katerem je bilo rečeno, da so jih dobili Japonci v Mandžuriji po hrbtu. To poročilo je seveda zgrenilo nekoliko veselje naših japonofilov, a nadejali so se še vedno, da jim prinese „Piccolo“ večeraj uradno poročilo o padu Port Artura. Pa glej vruga! Mesto uradnega poročila o padu Port Artura, jim je večerajnji „Piccolo“ na vsa usta povedal, da Port Artur še najmanj šest tednov ne pade. Mislite si torej čitatelji, kako dolge in kisle obraze so naši prijatelji delali, ko so v svojem proroku čitali take vesti. Pa ne samo to. „Piccolo“ jim je večeraj tudi povedal, da bodo tudi v Mandžuriji japonske slave kmalu konec. Priobčil je namreč pod naslovom „začetek pri koncu“ mnenje vojaškega kritika lista „Temps“, ki ni našim japonofilom prav čisto nič po volji. Dotični kritik navaja namreč vzroke, ki so napolnili Japonce, da so se zadnje dni tako nepričakovano začeli zopet gibati ter zapričeli ofenzivo pri Hajčengu, kjer so se držali do sedaj tako mirno. Zakaj so Japonci pri Hajčengu do zdaj mirovali, je zdaj popolnoma prozorno po mnenju omenjenega kritika. Nadejali so se namreč, da bodo Port Artur zavzet z naskokom ter da bodo tam uničene vse ruske vojne ladje ali pa tudi zajete. S tem pa bi se Japonci pred svetom ne-

izrečeno proslavili, in posebno pa bi uplivalo to neizmerno ugodno na japonsko prebivalstvo, ki postaja od dne do dne nestrpnost. Zato so poskusili pri Port Arturu svojo srečo jedenkrat, dvakrat, trikrat, a vse zamanj, in konečno prišli do prepričanja, da Port Artura z naskoki ne udobe v svojo oblast ter da jim ne preostane drugega, nego Port Artur le oblegati. V tem pa so se v Mandžuriji stvari jako spremenile in sicer na korist Rusov. Ko so namreč Japonci pričakovali mirno pad Port Artura, so se Rusi na severu tako ojačili, da preti tam Japoncem velika nevarnost, da, skoro nepremagljiva nevarnost. Tega so se Japonci v Mandžuriji zdaj zavedli in so tudi zaradi tega začeli ofenzivo, kateri ni dala toliko povoda nade na zmago, marveč nekaka obupnost. In vse kaže, da smo zdaj pri začetku konca. Tako torej vojaški kritik lista „Temps“, in za to dolgi obrazi naših japonofilov, ki so slepo verovali vsemu, kar jim je pripadal njih prerok „Piccolo“ in ki so bili prepričani, da bo Rusija na skrajnem Vzhodu v najkrajšem času popolnoma poražena.

General Steselj poroča, da so Japonci 22. in 23. t. m. z veliko silo naskočili trdnjavo, a so bili z ogromnimi izgubami sijajno odbiti. „Kölnische Zeitung“ je dobila poročilo, da je pri naskoku dne 22. t. m. padlo 12.000 Japoncev.

Ameriški listi, ki se ne morejo dolžiti posebnih simpatij do Rusije, zatrjujejo z vso gotovostjo, da se v pomorski bitki dne 10. t. m. ni samo potopila japonska admiralska ladja „Mikasa“, ampak tudi križarka „Kasagi“.

„Novoe Vremja“ priobčuje brzovjavko iz Vladivostoka, ki pravi, da ste križarki „Rosija“ in „Gromoboj“ že toliko popravljeni, da bosta že v najkrajšem času zopet sposobni za boj. V službovanje na obeh ladjah se je oglasilo mnogo rezervnih častnikov.

„Lokal-Anzeiger“ ima poročilo iz Liaojanga: V petek je bil vztočno od tukaj ljut boj. Tri divizije Kurokijeve so napadle Ruse, toda bile so odbite. 32 japonskih topov je bilo razbitih. V tem boju je rusko topništvo nadkrililo japonsko. Pričakuje se novih bojev.

Domače in razne novice.

Odstop tržaškega namestnika. — Včeraj so se bavili razni dunajski listi z odstopom tržaškega namestnika grofa Goëssa. Tudi poluradna „Triester Zeitung“ je dobila iz Celovca vest, ki ne izključuje možnosti, da se grof Goëss sploh več ne povrne v Trst. Po mnenju omenjenih listov prišel bi na mesto grofa Goëssa v Trst sedanji dalmatinski namestnik baron Handl.

Imenovanje v šolski stroki. — Ravnateljem c. k. mornarske nižje realske v Pulju je imenovan dr. Rüdiger Feliks Solla, dosedaj profesor na državni realki v Trstu.

Vojaške vesti. — Vsled cesarjeve odredbe, da končajo vojaške vaje že dne 31. t. m., dospe vojaštvo mesto kakor je bilo določeno poprej jutri, že danes popoldne v naše mesto in bo imelo v okolici jutri zadnje vaje. Potem se odpeljejo vojaki iz drugih garnizij po železnici na svoja mesta. Med vajami na Krasu trpeli so vojaki pomanjkanja vode. Dovažati so jo morali celo iz Nabrežine. Razun pomanjkanja vode bilo je v drugem oziru za vojaštvo še precej dobro preskrbljeno. Dogodili pa sta se dve nesreči. Stotnika Schmidta od 27. pešpolka udaril je konj nekega drugega stotnika tako močno s kopitom v kito desne noge, da so ga morali prepeljati v grško bolnišnico. V soboto pa so se pri Temnici prevrnili z voza štirje nadesetniki, ki so se peljali na nekem vozu v Dornberg in so imeli s seboj vse pisarniške potrebe. Poškodovani so se še precej. Do petka sta bili brigadni poveljnisti v Komnu. Ta dan pa sta se preselili v Dornberg. Vojaštvo pa se je nastanilo v Rihembergu, v Dornbergu, na Vogerskem, v Selu, v Črnicah, v Šempasu, v Vel. Zabljah in Prvačini. V soboto šli so skozi naše mesto rezervisti pešpolka št. 97. Bilo jih je 550. Podali so se k svojemu polku v Selo. V soboto popoldne pa se je pripeljalo v Gorico po železnici 623 rezervistov pešp. št. 27. Podali so se v Prvačino, kajti tam je bil nastanjen njih polk. Včeraj so pa prišli v Gorico rezervisti pešpolka št. 47. Vojaki iz drugih garnizij se odpeljejo iz Gorice najbrže 1. ali 2. septembra.

Za „Šolski Dom“ je došlo predsedništvo: Andrej Znidarčič, vikarij, v Gradnem 8 K. Srčna hvala!

Andrej Gabrščekov podajatelj je moral imeti preteklo sredo strašanskega „mačka“; kako hudo se je nasrkal zavrati Gorica v torek večer, kaže še drugi pijana pisava „Soča“. Ubogemu možiču, trevsajocemu domov v mesto je neki „ako plesalo vse pred očmi, da je videl celo osebe, katere bi trezen človek zastojl iskal. Tako pravi v „Soči“, da je srečal našega dopisnika iz goriške okolice g. A. K., kateri je, kakor vedo čitatelji „Gorice“, odpotoval že pred tednom in dnem. Sicer ni pa nič čudnega, da mu je v tem od alkohola razgretem fantaziranju alkoholično blaženost najbolj kalil spomin na našega g. dopisnika. In vino veritas. Eno leto je čital on in njegov kruhodavec z rokama križem naše dopise iz goriške okolice, same gole resnice; nič si nista mogla pomagati. Že lani sta si izbrala ime sebi neljubega gospoda iz Gorice — če tudi smo ju mi zagotovili, da živi naš dopisnik v okolici — po tem imenu sta jahala ter je otroče pretvarjala celih devet mesecev. In ker jima ni to zadoščalo, sta mu pritaknila še pridevek klobasa — prav kot otroci in pijanci — in med tema besedama sta se vrtela in sukala skoro eno leto. Svet se jima je pa smejal, ker je videl, kako nerodno si pomagata iz zagate. Kolikokrat nas je „Soča“ učila, ko smo imenovali ime katerega njenega pristaša, ki je javno nastopil: Pustite ime, odgovarjajte stvaril! Ona sama pa gloda celo na izmišljenem imenu mesece in mesece. Bil bi že čas, da bi vrgla iz rok teroristično orožje, katerega se niti vrabci več ne bojijo, ter skušala svojega lastnika stvarno prati pred javnostjo, katera pa ne izraža svojega mnenja v njenih črkah.

Sisifovo delo celega leta je dalo naravno opraviti tudi možganom, po katerih je gospodaril v sredo bebasti „maček“. Takim možganom ne smemo seveda za zlo šteti golega ponavljanja iz celega leta; taki možgani ne vedo, da ima lahko vsak dopis svoj datum, časnik pa svojega, in da mora obhajati dopis svojo obletnico po svojem datumu, ne po časnikovem. (Nič čudnega, komur se postavljajo vse reči na glavo, temu je tudi resnica laž.) Taki možgani tudi ne morejo razumeti, da pogorijo Leberzove užigalice lahko stokrat in stokrat, a ne more pa pogoreti ožigovanje istega narodno ubojnega peresa, ki je stemi nemškimi užigalicami oškodovalo narodno, katero ožigovanje je za vedno zabeleženo v „Gorici“, ki je raztresena po celi deželi. Taki možgani slednjič niti ne slutijo, da bodo čez leto in dan — ako jih prej kak veter ne popihne tje, od koder so prišli — peli drugačno pesmico o „nespremenjenem položaju“; takrat se zavejo tudi nespremenljivega pravila narave, da zrno ne izkljije prvi dan iz zemlje, položeno tudi v najrodovitnejša tla.

Toliko za enkrat nezavestnemu možiču. Naši čitatelji pa imajo zopet lep vzgled, kako sramotno je za Slovence na Goriškem, da jim delijo duševno hrano celo taki ljudje.

Draginja mesa in goriški župan. — V zadnji seji mestnega starestinstva goriškega je župan dr. Venuti odgovoril med drugim tudi na interpelacijo starestine Culota v zadevi draginje živin in posebno pa mesa. Dr. Venuti je rekel, da se je v ti zadevi informiral pri tržnem komisarju, ki mu je povedal, da ni misliti še na znižanje cene govejega mesa, ker cena pitanim volom še vedno raste in se le taki v Gorici ubivajo, do čim je mogoče le na deželi znižati ceno mesu, ker so kmetovalci prisiljeni radi pomanjkanja krme svojo živino prodati tudi po nižji ceni. Nam je pa znano, in sicer iz popolnoma zanesljivega vira, da je dobival neki goriški mesar po cele vagone laških krav, kakor nam je tudi znano, da kupujejo mesarji sem ter tje od naših kmetov tudi take vole, o katerih se ne more trditi, da bi bili Bog ve kako pitani. No, pa pustimo vole, saj ti postanejo s časoma vendarle lahko pitani, ako jih mesarji po več mesecev drže v hlevu in jih dobro pitajo, kar je sicer zelo neverjetno. Kaj pa laške krave?! Ali se spremenijo te v mesarskem hlevu v pitane vole?! Pri naših kravah je to popolnoma izključeno.

Stari g. Komel noče še nehati prati v „Soči“ svojega sina perila. Mi smo mu že svetovali, naj ne hodi za „Sočo“ po kostanj v žerjavico, ali on si hoče po vsej sili prste prav dobro opeči. Pa naj si jih!

Naš g. dopisnik je pret. torek, da dokaže, kako je imela „Sočina“ kritika le pamen izpodrinuti g. učitelja srednješolskega petja, za vzgled navedel dve dejstvi, da sta oče in sin na nelep način izpodrinila tudi druge organiste. To se pa drzne stari g. Komel v zadnji „Soči“ tajiti. On pravi, da je pred kakimi 8 leti odstopil v evang. cerkvi orgljanje g. Hönigu. Pa „odstopil“ je kajpada vzeti

v Komelovem zmislu, kakor je „odstopil“ nekaj petje na realki in še prej na gimnaziji. Menda nima nič proti temu, da mi tega „odstopi“ dalje ne pojasnimo. G. Komel seveda ne ve, da je takrat evang. župnik ponudil orgljanje g. Mercini, ki je pa to ponudbo odklonil. Zdaj menda g. Miha razume, da ne more biti govora o kakem „odstopanju“. Dalje piše, da je „odstopil“ org. g. Hönigu, da si ta opomore s to službo, in ga tudi priporočil evang. župniku. Recimo, da je to res in po onem „odstopil“ mogoče, vprašamo pa zahaj? in odgovorimo: Ker ni bil še njegov nadbudni sinček zmožen orgljanja. Zdaj bi tega gotovo ne storil več, in to je dokazal sam prav jasno predpreteklo veliko noč in pret. božič. O tem se pa z g. Miho Komelom pomenujmo prihodnjič.

Pretep v Solkanu. — V Solkanu so v nedeljo plesali, a po plesu so se, kajpada stepli in sicer dala je povod pretepu baje razdelitev dobička. Josip Gomišček ranil je še precej močno na glavi Iv. Komela, tako da je moral iskati zdravniške pomoči v Gorici.

Izgubljeno dekle. — Že v jedni prejšnjih številkih smo poročali, da je izginila iz Vrtojbe najstletna deklica Leopoldina Ambrožič. Prešlo je že par tednov od tega, ali stariši ne vedo še danes nič o njih hčerki.

Kap je zadel v soboto predpopoldne v Bolafjevi zalogi vina krčmarico Terezijo Boltar iz Kanala, po domače „Oštirko“, ko je tam kupovala vino. Prinesli so jo v gostilno g. Gorjanca, ki se nahaja v Attemsovi palači. Poklicali so g. dr. Brecejla in brzojavno obvestili soproga, ki je prišel iz Kanala po ženo in jo odpeljal domov.

Izpred sodišča. — Te dni je stal pred tuk. okrožnim kot kazenskim sodiščem Anton Jelenič, doma iz Račic v voloskom političnem okraju. Tožen je bil zaradi tatvine, češ, da je v noči od 13. do 14. junija tega leta ukradel v Podbrdu Josipu Gerbu dva bankovca po 50 K, tri po 10 K in jeden prstan v vrednosti 10 K. Jelenič je bil oproščen, ker se mu tatvina ni mogla dokazati. — Isto tako se je moral zagovarjati pred omenjenim kazenskim sodiščem 29-letni Ludovik Pehnikar, rojen v Gorici, in sicer zaradi javnega nasilstva radi izzivanja in radi žaljenja straže. Pehnikar pil je 10. avgusta v Zdravščini v neki krčmi. Tu je začel razsajati in ni dal miru, tako da ga je moral neki stražar aretirati. Med potjo, ko ga je odpeljal stražar v Zagrad, razsajal je Pehnikar neprenehoma. Psoval je stražarja in ga celo klofutnil. Ko sta dospela s stražarjem v Zagrad, začel je Pehnikar vpiti „Viva l' Italia, morte ai sciaivi!“ Zaradi vsega tega in pa ker je bil Pehnikar že poprej 15 krat obsojen, obsodilo ga je sodišče na dve leti težke ječe, poostrene z jednim postom vsake tri mesece.

Iz Brj pri Rihembergu nam pišejo: 24. t. m. je utonil pri kopanju v Vipavi 10-letni France Mihelj. Pokojni je bil jako nadarjen učenec ter obenem blag in priden deček. N. p. v m.

Blejska graščina na prodaj. — V „Slovincu“ čitamo, da prodaja gosp. Muhr svojo graščino na Bledu za svoto 240.000 K. Na to opozarja „Slovenec“ domače kapitaliste in posebno pa kranjski deželni odbor, ki naj bi za to skrbeli, da ne pride to krasno posestvo, h kateremu spada tudi Blejsko jezero, v tuje roke, kar bi res žalostno bilo.

Prvim predsednikom državnega sodišča je imenovan dosedanji drugi predsednik istega sodišča dr. Steinbach.

Grozna lakomnost po dedščini. — V Ripostu v Cataniji je policijska oblast doznala, da je neki Sebastijan Cavallari zaprl svojega nečaka v neki temen prostor in ga je hotel tam izstradati, da bi se polastil dedščine, katero je nečaku zapustil stric duhovnik. Nesrečnega nečaka našli so v tem smradljivem temnem prostoru ležečega na gnjili slami. Bil je že ves izstradan in tudi meso je na njem gnjilo. Brezsrčnega Cavallarija so že zaprli.

Strašen požar na otoku Korzika. — V sredo je začelo na vzhodni obali goreti in se je raztegnil ogenj na 20 kilometrov dolžine. Zgorelo je nad 1000 hektarov gozda. Pogorela je tudi železniška postaja, nahajajoča se tam ter mnogo drugih hiš. Poginilo je vse polno živine.

UČENCA
sprejme takoj
„Narodna Tiskarna“.
Pogoji se izvedo v tiskarni.

Loterijske številke.

27. avgusta.

Dunaj 51 49 60 33 10
Gradec 80 43 82 33 63

Na stanovanje se sprejmejo

uradniki in dijaki.

Natančneje se poizve pri Josipu Toroš, ulica proti Soškemu mostu hiš. št. 6.

Fani Drašček,

zaloga šivalnih strojev
Gorica, Stolna ulica hiš. št. 2.

Prodaja stroje tudi na teden-ske ali mesečne obroke. Stroji so iz prvih tovarn ter najboljše, kakovosti Priporoča se slav. občinstvu

Zahvala.

Podpisana stavi si v dolžnost zahvaliti se slav. zavarovalnici za življenje

„Janus“

na Dunaju oziroma podružnici v Trstu pri takoj hitrem izplačevanju za zavarovanje mojega sina Rafaela Toroš brez vsega odštetja in priporoča ta zavarovalni zavod javnim potom vsem drugim.

Kormin, dne 26. avgusta 1904.

Roza Toroš.

Naznanilo.

Podpisani uljudno naznanja slav. občinstvu, da sem odprl svojo

sedlarsko delavnico

v ulici Vetturini št. 3.

Priporočam se tem potom sl. občinstvu iz mesta in z dežele za vsakovrstna naročila, bodisi za težke ali pa lahke voznje, ter vsa v to stroko spadajoča dela. Delo lično, trpežno, cene zmerne.

IVAN KRAVOS,

sedlar v ulici Vetturini št. 3, prej v Ajdovščini.

Anton Ivanov Pečenko, Gorica

Velika zaloga

pristnih belih in črnih vin iz lastnih in drugih pristanih vinogradov.

Dostavlja na dom in razpošilja po železnici na vse kraje avstro-ogerske monarhije vsodih od 56 l naprej. Na zahtevo pošilja tudi uzorce.

Zaloga piva

„Delniške družbe združenih pivovaren Žalec-Laški Trg in plajnskega piva „prazdroj“ iz sloveče češke „Mešćanske pivovarne“.

Zaloga ledu, katerega se oddaja le na debelo od 100 kg. naprej.

Cene zmerne. Postrežba poštena in točna.

Ivan Bednařik

priporoča svojo

knjigoveznico

v Gorici

ulica Vetturini št. 3.

Naznanilo.

Podpisana naznanjava slavnemu občinstvu, da sva premestila krojaško delavnico iz ulice Vetturini št. 3 v ulico

della Cappella št. 10.

Ob tej priliki se priporoča slavnemu občinstvu, č. duhovščini, posebno za izdelovanje talarjev in za vsa v to stroko spadajoča dela.

Vid in Andrej Rojec, krojaška mojstra.

Prosiva zahtevati listke!

Največja trgovina z železjem

Konjedic & Zajec

Gorica, pred nadškofijo šte. 5 in podružnica v hiši „Monta“.

Za čas stavbe priporoča vse stavbne potrebščine, kakor: cement, stavbne nosilje, vsakovrstne okove, železje, strešna okna, cevi za stranišča itd. Ima v zalogi orodje za vsa rokodelstva iz najbolj slovečih tovarn. Opozarja na svojo bogato izber kuhinjskega in hišnega orodja dob rezprimerno nizkih cenah.

Edina zaloga stavbenih nositeljev

v Gorici.

Pocinkana šica za vinograde po jako snižanih cenah!

Pozor!

Eno krono nagrade izplačava vsakemu, kdor dokaže s potrdili najine nove ameriške blagajne, da je kupil pri naju za 100 kron blaga.

Prosiva zahtevati listke!

Hotel „UNION“ Gorica
Gledališka ulica št. 10

Vsako sredo

KONCERT

cele vojaške godbe v prostornem in lepem vrtu, ki je električno razsvetljen. Toči se plzensko in puntigamsko pivo. Kuhinja dobra. Domača in tuja vina. — Hotel razpolaga čez 30 moderno urejenih sob. Cene zmerne. Poleg vrta je tudi lepo kegljišče, ki je po dnevu vedno na razpolago, zvečer pa v soboto, nedeljo in ponedeljek.

Serafin Joos, lastnik.

Ivan Schindler, Dunaj III., Erdbergstrasse 12.

že veliko let dobro znane stroje vsake vrste za poljedelstvo.

Mline za sadje in grozdje, stiskalnice za sadje in grozdje, škropilnice, poljska orodja, stiskalnice za seno, mlatilnice, vitle, trijerje, čistilnice za žito, luščilnice za koruzo, slamoreznice, stroj za rezanje repe, mline za golanje, kotle za kuhanje klaje, sesalce za vodnjake in gnojnice, vodovode, železne cevi, svinčene cevi. Od sedaj po zopet zdatno znižanih cenah! Ravno tako vse priprave za kletarstvo: medene pipe, sesalke za vino, gumijeve in konopljene cevi, gumijeve ploče, stroj za točenje piva, škrinje za led, stroje za sladoled, priprave za izdelovanje sodovke in penečih vin, mline za dišavo, kavo itd.; stroje za izdelovanje klobas, tehtnice za živino, tehtnice na drog, steberske tehtnice, namizne tehtnice, decimalne tehtnice; železno pohištvo, železne blagajne, šivalne stroje vseh sestav, orodja in stroje vsake vrste za ključavničarje, kovače, kleparje, sedlarje pleskarje itd.

Vse s večletnim jamstvom!

Po najugodnejših plačilnih pogojih, tudi na obroke! Ceniki z več kot 400 slikami brezplačno.

Prekupci in agentje zaželjeni.

Dopisuje se tudi v slovenskem jeziku.

Piše naj se naravnost:

Ivan Schindler,

Dunaj III., Erdbergstrasse šte. 12.

Št. 834.

RAZGLAS.

Po sklepu rihemberškega starešinstva in vsled odloka c. kr. okrajnega glavarstva v Gorici z dne 14. julija in 12. avgusta 1904 št. 11084, odda se delo

novega pokopališča na Brjah

na javni zmanjševalni dražbi, ki se bo vršila na Brjah dne 12. septembra tega leta ob 10. uri predpoludne. Stroški so preračunjeni na 6134 K 75 v. Prevdarek z načrti vred se nahaja v občinski pisarni v Rihembergu ter si ga lahko vsakdo ogleda.

Županstvo v Rihembergu,

dne 18. avgusta 1904.

Župan:

Jožef Pavlica.

Samo enkrat

poskusi

naj vsakdo kupiti svoje potrebščine pri trdki

J. Zornik, Gorica, Gosposka ulica 7,

in nikdar več ne bode iskal drugod boljšega, lepšega in kakovosti primerno cenega blaga, kakor se tu dobi.

Došle so uže zadnje novosti modnega blaga za

pomladno in letno sezono v nedosegljivi izberi

kakor: krasni okraski za obleke najnovejše mode, čipke, ovratniki iz čipk, bordure, svile, pasovi itd. Raznovrstno belo in Jaeger-perilo, rokavice usnjate in cvrinate, nogavice, krasne ovratnice, hlačniki, žepne rute, solnčniki, dežniki, moderci, predpasniki, domači čevlji itd. Zaloga je preskrbljena z vsemi potrebščinami za g. šivilje in krojače, kakor, igle, cvirn, svile, fodre, gumbe, trakove itd. Raznovrstno blago za vezenje itd.

Sprejema

hranilne vloge

katere obrestuje po 4 $\frac{1}{2}$ % polumesečno; nevzdignene obrestipripisuje konec leta k glavnici. Rentni davek plačuje posojilnica sama.

Posojila

udom na osebni kredit po 6% in na vknjižbo po 5 $\frac{1}{2}$ %

„Centralna posojilnica“

registrovana zadruga z omejeno zavezo,

Gorica, ulica Vetturini 9.

C. kr. poštnohranilnični konto N. 851.292.

Sprejema

nove člane

z glavnimi in opravnimi deleži. Glavni deleži po 200 K, opravnili po 2 K. Otvorja članom tekoče račune, katere obrestuje po dogovoru.

Uradne ure

vsak dan od 8. ure zjutraj pa do 1. ure popoldne.